

L'artista, no l'estereotip

Instal·lat a Banyoles des de fa quatre anys, el nord-americà John E. Rozelle ha exposat recentment els seus 'collages' al Taller Joan de Palau. La lluita de l'Amèrica negra és molt present en la seva obra.

El jazz de Keith Jarrett s'escolta a l'estudi de John E. Rozelle [<http://www.johnrozelle.com/>] a la plaça de les Rodes mentre aquest artista nord-americà, que es defineix com un solitari, prepara una sèrie de regals en forma de petits collages per a una exposició d'aquí a uns mesos a Saint Louis, a Missouri, d'on és originari. "És el meu pianista preferit", explica preparant-se per a la sessió fotogràfica. Per Sant Martíà, els seus collages es van poder veure al Taller Joan de Palau, compartint espai i esperit artístic amb els paisatges clàssics i atemporals del pintor banyolí i els 2.000 soldats de plom centenaris que col·leccionava el meticulós avi Ramon. Rozelle és client de la botiga dels de Palau, on porta quadres per emmarcar. D'aquí ve la relació. John E. Rozelle hi va exposar una mostra de collages "abstractes i matèrics", influenciats per la seva vida a Banyoles, diu.

Instal·lat des de fa quatre anys a Banyoles amb la seva parella, la també artista Judit Sol, lleidatana que va viure durant 30 anys a Chicago, van escollir la capital del Pla de l'Estany perquè se'n van enamorar en veure la vista del parc de la Draga i les aigües en obrir la finestra del pis on viuen. L'espai és necessari per als artistes i a Banyoles l'han trobat. Tot i que ha estat professor de belles arts durant més de dues dècades, Rozelle, de 79 anys, mai va sentir la vocació artística quan era un nen, o sí. Volia ser arquitecte, però a l'Amèrica dels anys cinquanta i seixanta "no era una fita realista per a un nen afroamericà", assenyala. Va servir durant la guerra del Vietnam, a Corea i a Alemanya: "Érem sis joves del barri cridats a files, al mateix temps. Era obligatori; et canvia irremeiablement." Va ser a Alemanya on va conèixer Michael Lightfoot, que també hi servia, i pintava aquarel·les de ciutats, que venia. Quan va tornar a Saint Louis, va coincidir amb el retratista Vernon Smith. Es van fer veïns i amics i el seu estudi es va convertir també en l'espai on Rozelle va començar a pintar amb les aquarel·les que s'havia endut d'Alemanya, regal de Lightfoot. Era el 1970 i l'art va començar a inocular-se com una afició. Va decidir prendre classes d'història de l'art afroamericà i el professor, Manuel Hughes, amb qui manté l'amistat, va ser la seva primera gran influència, i els artistes que hi va descobrir, també. Com l'afroamericà Romare Bearden, que destacava perquè feia collages de la vida de l'Amèrica negra. Una imatge de Martin Luther King ocupa una posició preferent al seu estudi. Rozelle té una sèrie dedicada al tràfic d'esclaus africans. Són quadres que evocuen el trajecte atlàntic, però també recorden el benefici que n'ha tret Europa amb monedes d'euro incrustades en els collages. També destaca la influència de Braque, Picasso i, sobretot, de Tàpies. Mai va apostar per l'art figuratiu, tot i que als inicis volia encaminar-se com a pintor de retrats. Una exposició a Chicago de John Singer Sargent el va fer desistir d'aquesta idea.

Treballa amb una mescla de gel, acrílic, pols de marbre i aigua, que aporten una qualitat diferent. També dibuixa amb ceres. De la seva obra inclosa en l'etapa banyolina, Rozelle explica que descriu la seva relació amb la ciutat. "Vull que em mirin i vegin la persona que soc, no un estereotip."

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 11-12-2023, Pàgina 5

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2363108-l-artista-no-l-estereotip.html>